

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie sygn. akt II K 561/17 R. K. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 30 lipca 2017 r. w K. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu zmierzającym do 1,15 mg/l w wydychanym powietrzu prowadził samochód marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym i za ten czyn, wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 k.k., na podstawie w/w przepisu został skazany na karę 60 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda. Ponadto Sąd Rejonowy na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet w/w środka karnego, zaś na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Oskarżony został zwolniony od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Skarżący wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego niższej grzywny oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat z wyłączeniem pojazdów kategorii (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny i środka karnego jest niezasadny. Zgodnie z poglądem powszechnie przyjętym w orzecznictwie, takiej treści zarzut można zasadnie podnosić jedynie wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, jest nieadekwatna do szkodliwości społecznej czynu i stopnia winy oskarżonego, przy czym chodzi o dysproporcję znaczną, wręcz uderzającą i nie dającą się zaakceptować, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądu I i II instancji. Tylko w razie stwierdzenia przez sąd odwoławczy niewspółmierności kary istniejącej w stopniu rażącym w stosunku do popełnionego czynu, dopuszczalne jest uchylene lub zmiana wyroku na tej podstawie.

W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi, bowiem nie sposób uznać, iż kara wymierzona R. K. (1) przez Sąd I instancji jest w stopniu rażącym niewspółmierna do szkodliwości społecznej czynu i stopnia zawinienia oskarżonego.

Obrońca sformułowała zarzut dotyczący wymiaru orzeczonej kary i środka karnego, kwestionując wysokość orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny i wymiar i kształt środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego prowadzi jednak do wniosku, że Sąd ten pochylił się nad zagadnieniem karygodności popełnionego czynu i słusznie uznał, że była ona znaczna. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu meriti, w których wskazano przyczyny takiej oceny, w tym znaczny stopień nietrzeźwości (1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), fakt kierowania samochodem w godzinach szczytu, w miejscu o znacznym natężeniu ruchu, stworzenie znacznego zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego. Jak wynika z treści zeznań policjanta A. P. (k. 22), funkcjonariusze udali się na ul. (...) po otrzymaniu informacji o podejrzeniu kierowania pojazdem O. (...) nr rej. (...) przez nietrzeźwą osobę, co oznacza, że oskarżony musiał poruszać się w sposób wskazujący na brak panowania nad pojazdem. Należy przy tym uznać, że R. K. działał z zamiarem bezpośrednim, bowiem – jak wyjaśnił na rozprawie – pił alkohol do godziny 2.00 w nocy, a jako kierowca zawodowy musiał mieć świadomość, że siadając za kierownicą nie jest jeszcze w pełni trzeźwy. Nawiasem mówiąc, po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy R.K. podał, że rano wypił wódkę w ilości 250 ml. Przyznanie się do winy przez oskarżonego nie może zostać poczytane za fakt szczególnie wpływający na ocenę postawy R. K. (1) wobec niewątpliwych dowodów jego winy. Sąd uwzględnił natomiast dotychczasową niekaralność oskarżonego jako okoliczność łagodzącą.

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez skarżącego. Grzywna w kwocie 3.000 zł nie może być uznana za zbyt wysoką dla oskarżonego, który jest zdolny do pracy zarobkowej i posiada majątek w postaci mieszkania, gospodarstwa rolnego i samochodu. Nie można zapominać, iż

kara musi stanowić realną dolegliwość dla sprawcy. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów może być orzeczony w wymiarze od trzech do piętnastu lat. Znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego w pełni uzasadniał orzeczenie wobec niego czteroletniego (czyli tylko nieznacznie przekraczającego dolną granicę określoną w ustawie) zakazu prowadzenia pojazdów. Jednocześnie orzeczenie w/w zakazu z wyłączeniem kategorii (...) nie byłoby niczym uzasadnione. Kierowanie autobusem, którym przewożeni są ludzie, wymaga dużej odpowiedzialności, zaś zagrożenie, które może spowodować nietrzeźwy kierowca prowadząc taki pojazd jest ogromne. Celem orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów jest wyłączenie z grona kierujących tych osób, które swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem mogą zagrażać innym uczestnikom ruchu.

Trafnie też Sąd Rejonowy stwierdził, że okoliczności sprawy, w tym wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego przemawiają przeciwko zastosowaniu wobec R. K. (1) warunkowego umorzenia postępowania, nawet przy uwzględnieniu jego dotychczasowej niekaralności i długoletniego prawidłowego wykonywania pracy kierowcy autobusu.

Wobec powyższego należy uznać, że kara orzeczona wobec R. K. (1) jest w pełni adekwatna do okoliczności sprawy i wagi popełnionego czynu, a przy tym zapewni dostatecznie silne oddziaływanie wobec oskarżonego oraz spełni swoją rolę w zakresie prewencji ogólnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał wniesioną apelację za niezasadną i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że z uwagi na konieczność zapłaty grzywny i świadczenia pieniężnego ich uiszczenie, nawet w części, byłoby dla R. K. (1) nadmiernie uciążliwe.